

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Δὲν εἶναι «τοπικὴ συνήθεια», ἀλλ' αἵρεση

Ζήτημα ἢ ἄλυτο πρόβλημα τὸ «Πρωτεῖο τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης»;...*

Εἶναι πασίγνωστο πὼς οἱ θιασῶτες τῆς λεγομένης οἰκουμενικῆς κινήσεως προωθοῦν πυρετωδῶς καὶ δυστυχῶς ἀπροϋπόθετα, τὴν «ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν», κυρίως τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς θρησκευτικῆς κοινότητος τοῦ Βατικανοῦ, ἢ ὅποια γι' αὐτοὺς καὶ μὲ τὴν «βούλα» τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης εἶναι «ἐκκλησία» καὶ μὲ τὴν ὅποια, ἀπλᾶ, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν βρίσκεται σὲ κοινωνία. Ἄλλωστε οἱ «ἑτερόδοξοι» γι' αὐτοὺς εἶναι ὀρθόδοξοι, οἱ ὅποιοι ἀπλῶς ἔχουν ἄλλη ἄποψη. **Τὸ** μεγάλο ἐμπόδιο ὅμως εἶναι ὁ τρόπος αὐτῆς τῆς «ἔνωσης», καθ' ὅτι, καὶ αὐτοὶ τὸ γνωρίζουν, δὲν θὰ πρόκειται γιὰ πραγματικὴ ἔνωση, ἀλλὰ γιὰ ἀφύσικη «συγκόλληση».

Γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας βεβαίως δὲν ὑφίσταται θέμα «ἔνωσης τῶν ἐκκλησιῶν», ἀλλὰ γιὰ ἐπιστροφὴ τῶν ἀποσχισμένων καὶ πεπλανημένων σὲ Αὐτή. **Καὶ** αὐτὸ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν θεανθρώπινη φύση της εἶναι ἀδύνατο νὰ διαιρεθεῖ, διότι, κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ Χριστὸς δὲν «μεμέρισται» (Α' Κορ. α' 13) καὶ ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ **Σῶμα τοῦ Χριστοῦ** (Κολ. α' 24· Ἐφ. ε' 23). **Αὐτὸ** δὲ μπορεῖ νὰ διαιρεθεῖ. **Σὲ** ἀντίθεση μὲ τὴν ἐκπεφρασμένη ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια αὐτὴ σαφέστατη διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ σύγχρονοι θιασῶτες τῆς λεγομένης οἰκουμενικῆς κινήσεως, παρ' ὅλες τὶς περγαμηνές τους ὡς ὀρθόδοξοι θεολόγοι, δέχονται καὶ κηρύττουν τὴν διαίρεση τῆς Ἐκκλησίας!

* * *

Ἄφορμὴ γιὰ τὸ παρὸν σχόλιό μας πήραμε ἀπὸ πρόσφατο ἄρθρο στὸ διαδίκτυο τοῦ γνωστοῦ καθηγητῆ στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Graz, κ. Γρηγορίου Λαρεντζάκη, μὲ τίτλο: «**ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩ-**

ΤΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ. Πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια ἐπρότεινε λύση ὁ Πάπας Ρώμης Παῦλος ο ΣΤ'».

Ἄφου διαβάσαμε μὲ προσοχὴ τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρο, καταλήξαμε στὸ συμπέρασμα τοῦ προλόγου μας: διαγνώσαμε τὴν ἀμηχανία καὶ τὸ ἀδιέξοδο τῶν θιασωτῶν τῆς «ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν», τὸν κόπο τους, νὰ διασκεδάσουν καὶ τὸ σπουδαιότερο νὰ ὑπερβοῦν τὴν ἀπόλυτα ἀμετακίνητη θέση τῶν παπικῶν στὶς κακοδοξίες τους. **Νὰ** βροῦν τὸν τρόπο νὰ τὶς ἀποδεχτεῖ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο, ἀπ' ὅτι φαίνεται, φοβοῦνται καὶ μάλιστα πολὺ, διότι ἡ ἱστορία τοὺς δίδαξε, ὅτι ὁ ἀπρόσμενος παράγων στὴν «ἐνώση τῶν ἐκκλησιῶν» εἶναι ἐκεῖνος. **Φ**θάνει νὰ δεῖ κανεὶς τὸ ρόλο τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, στὶς δύο ἱστορικὲς ἀπόπειρες «ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν», **τὸ 1274 (Ψευδοσύνοδος τῆς Λυῶν) καὶ τὸ 1439 (Ψευδοσύνοδος Φεράρας Φλωρεντίας).** **Καὶ** οἱ δύο αὐτὲς «Σύνοδοι», (Οἰκουμενικὲς γιὰ τοὺς παπικούς), ἀποφάσισαν τὴν «ἐνώση», ὅμως αὐτὴ δὲν ἐγίνε, διότι ὁ πιστὸς λαὸς δὲν τὴν ἀποδέχτηκε, ὄχι γιὰ ἄλλο λόγο, ἀλλὰ διότι δὲν ὑπῆρχαν οἱ προϋποθέσεις νὰ γίνε, διότι δὲν ὑπῆρχε ἐπιστροφή τῶν παπικῶν στὴν Ἐκκλησία!

Στὸ κείμενο τοῦ κ. Γ. Λαρεντζάκη εἶναι διάφανη αὐτὴ ἡ προσπάθεια: τὸ πῶς θὰ γίνουν ἀποδεκτὲς στὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα οἱ κακοδοξίες του Παπισμοῦ, οἱ ὁποῖες βεβαίως, τόσο γιὰ ἐκεῖνον, ὅσο καὶ γιὰ ὄλους τοὺς θιασῶτες τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως, δὲν εἶναι πλάνες καὶ αἰρέσεις, ἀλλὰ ... **«τοπικὲς συνήθειες»!**

* * *

Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς «τοπικὲς συνήθειες» τοῦ αἰρετικοῦ Παπισμοῦ εἶναι καὶ τὸ κορυφαῖο δόγμα περὶ τοῦ «**Πρωτείου τοῦ Πάπα Ρώμης**», τὸ ὁποῖο, (καὶ) γιὰ τὸν κ. Γ. Λαρεντζάκη, ἀποτελεῖ «**τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα – ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητος μεταξὺ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ... τὸ εἶχε ὁμολογήσει καὶ ὁ πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ' τὸ 1967**».

Ἄσφαλῶς δὲν εἶναι τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ μόνο πρόβλημα, τὸ ὁποῖο δημιουργεῖ χάσμα μέγα μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς παπικῆς θρησκευτικῆς κοινότητος.

Εἶναι, ἐπίσης, τὸ φιλιόκβε (filioque), ἡ κτιστὴ χάρις, τὸ καθαρτήριο, ἡ περὶ ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ δικαιώσεως δοξασία, ἡ μαριολατρία, τὸ ἀλάθητο, οἱ ἀξιομισθίες (συγχωροχάρτια) τῶν ἀγίων, τὰ ἄζυμα, ἡ προσκύνηση ἀγαλμάτων, ἡ ἱεροκρατία, κ.ἄ., τὰ ὁποῖα προσπερνᾷ ὁ ἀρθρογράφος θεολόγος

καὶ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι βεβαίως «τοπικὲς συνήθειες» τῆς «δυτικῆς ἐκκλησίας», ἀλλὰ **σοβαρὲς δογματικὲς καὶ ἐκκλησιολογικὲς πλάνες καὶ παρεκτροπὲς** ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς μίας καὶ ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. **Αὐτές**, βεβαίως, οἱ αἱρέσεις πρέπει πρῶτα νὰ καταδικαστοῦν ἀπὸ τὸν Παπισμὸ καὶ μετὰ νὰ συζητεῖται τὸ θέμα τοῦ πρωτείου, τὸ ὁποῖο στὴν Ἐκκλησία ἦταν πρωτεῖο τιμῆς τῆς ἐπισκοπικῆς ἔδρας καὶ ὄχι τοῦ προσώπου τοῦ Ἐπισκόπου.

Γιὰ ἐκεῖνον, τὴν λύση τοῦ «**Πρωτείου τοῦ Πάπα Ρώμης**», τὸ ἔδωσε ἐδῶ καὶ 50 χρόνια ὁ ἴδιος ὁ «πάπας» Παῦλος ΣΤ' τὸ 1967.

*Εγραψε: «**Μιὰ πρόταση λύσεως τοῦ προβλήματος ἔκαμε ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια στὴν Κωνσταντινούπολη**». **Κατ'αὐτόν**, ὁ «πάπας» Παῦλος ΣΤ' δὲν ἀπαίτησε «ἐπιστροφὴ» τῶν Ὀρθοδόξων στὴν «καθολικὴ ἐκκλησία» καὶ οὔτε νὰ γίνεи ἐκεῖνος ἓνας ποιμένας ὑπὸ μία ποίμνη, ἀλλὰ πρότεινε στὸν τότε Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα ὅπως αὐτὸς «**ἵνα εὐαρεστηθῆ καὶ ὑποδείξῃ Αὐτῷ, ποῖοι εἶναι κατὰ τὴν γνώμην Αὐτοῦ, οἱ καλλίτεροι τρόποι, ἵνα καταντήσωμεν πρὸς ἓναν σκοπὸν τόσον δυσχερῆ, ἀλλὰ ἀγιώτατον**». **Ἀλλά**, ἀπ' ὅτι ἀφήνει νὰ ἐννοηθεῖ ὁ κ. Γ. Λαρεντζάκης, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐκμεταλλεύτηκε τὴν πρόταση τοῦ «πάπα», ὅποτε δὲν προσπεράστηκε ὁ ὕφαλος τοῦ «Πρωτείου» καὶ ἄρα δὲν ἐπιτεύχθηκε ἡ πολυπόθητη «ἔνωση»!

Με ἄλλα λόγια, ὁ Παπισμὸς μᾶς ἔδωσε τὴν λύση, ἀλλὰ ἐμεῖς τὴν ἀπορρίψαμε καὶ ἄρα τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν μὴ σημειούμενη πρόοδο, γιὰ τὴν «ἔνωση», τὴν φέρουμε ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι!

* * *

Ἀλλὰ εἶναι ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα, ὅπως τὰ παρουσιάζει ὁ κ. Γ. Λαρεντζάκης; ***Ο**χι ἀκριβῶς! **Καὶ** ἐξηγοῦμαστε:

1. Κανένας δὲν μποροῦσε, καὶ δὲν μπορεῖ, νὰ γνωρίζεи, τὰ πραγματικὰ κίνητρα τοῦ τότε «πάπα». **Ἄν** δηλαδὴ ἦταν ἀληθινὲς οἱ προθέσεις του, γιὰ τὴν «ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν», ἡ ὁποία θὰ συνοδευόταν ἀπὸ τὴν ἄρση τῶν θεολογικῶν διαφορῶν τῆς «ἐκκλησίας» του, ποὺ τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. **Ἡ** παπικὴ διπλωματία, ὡς γνωστόν, εἶναι ἀπὸ τὶς καλλίτερες στὸν κόσμο. **Φ**ανταζόμαστε πὼς οὔτε ὁ τότε θερμότετος «λατινόφων» Οἰκουμενικὸς **Πατριάρχης κυρὸς Ἀθηναγόρας** πίστεψε στὶς «ἀγαθὲς προθέσεις» τοῦ «πάπα» καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἔστειλε ὡς ἀπάντηση τὴν συνοδικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι **ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης δὲν ἀσκοῦσε κανένα πρωτεῖο ἐξουσίας στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀπλᾶ κατεῖχε τὸ πρωτεῖο τιμῆς**.

2. 'Ο «πάπας» Παῦλος ΣΤ', βεβαίως, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ διάθεση νὰ ἀποβάλλει τὶς πλάνες καὶ κακοδοξίες τῆς «ἐκκλησίας» του, ἢ ὅποια συσσώρευσε τοὺς τελευταίους δέκα αἰῶνες. Δὲν ἀπέβαλε τὸ ἀντιχριστιανικὸ «Πρωτεῖο». Ἀπλᾶ ἔριξε «τὸ μπαλάκι» στὸν Ἀθηναγόρα, δηλαδή στὴν Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ δώσει τὴν λύση ἐκείνη, ποὺ ὅμως δὲν ἦταν ὑπόθεση ἐκείνου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τοῦ Παπισμοῦ.

'Η Ἐκκλησία δὲν κατηγορεῖται γιὰ καμιὰ πλάνη, ἀλλὰ ὁ Παπισμός, ὁ ὁποῖος καλεῖται νὰ ἀποκαταστήσει τὴν πίστη τῆς πρώτης χιλιετίας καὶ νὰ ἐνωθεῖ μὲ τὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸς παρέκκλινε καὶ ἀλλοίωσε τὴν πίστη τῆς αἰεὶ ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας καὶ σὲ τίποτε ἢ Ὁρθοδοξία. Ἀκόμα καὶ σήμερα στοὺς «θεολογικοὺς διαλόγους» δὲν μποροῦν οἱ παπικοὶ νὰ προσάψουν καμιὰ κατηγορία γιὰ κακοδοξία στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. **Τὸ μόνο** ποὺ κάνουν εἶναι νὰ ὑπεραμύνονται τῶν δικῶν τους πλανῶν καὶ νὰ μηχανεύονται ἀπίστευτους τρόπους ὑπερασπίσεώς των.

*Ἐτσι λοιπὸν, νομίζουμε ὅτι φρόνιμα ἔπραξε ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ δὲν ἔπεσε στὴν παγίδα τῆς παπικῆς διπλωματίας. **'Ο Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τοῦ διαμήνυσε τὴν συνοδικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.** Ἀλλὰ τί ἔκαμε ὅμως ὁ τότε «πάπας», ἄκουσε τὴν ὀρθόδοξη πρόταση γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ «ἐνωση»; **Τὴν** δέχτηκε; **Ἀπέβαλε τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας;** ***Ὁχι βέβαια!** Πῶς λοιπὸν ὁ κ. Γ. Λαρεντζάκης «βλέπει» τὴν παπικὴ αὐτὴ πρόταση ὡς λύση τοῦ ζητήματος τοῦ «πρωτείου»; **Ποιὸς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «πάπα»** εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ νὰ δώσει τὴν λύση;

3. Εἶναι ὀλοφάνερο πῶς, ἀπὸ τὴν περιβόητη «**πρόταση ἀγάπης**» τοῦ «πάπα» Παύλου ΣΤ', προκύπτει ὅτι ὁ παμπόνηρος ποντίφηκας, δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν προβολὴ τῶν «συνοδικῶν» ἀποφάσεων τῆς «ἐκκλησίας» του, γιὰ τὴν «ἐνωση τῶν ἐκκλησιῶν», οἱ ὁποῖες ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὶς γνωστὲς ψευδοσυνόδους **τῆς Λυῶν (1274) καὶ Φεράρας – Φλωρεντίας (1439)**, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ἡ «ἐνωση» θὰ γινόταν **οὐνιτικῶ τῶ τρόπῳ.** **'Η** παπικὴ «ἐκκλησία» θὰ κρατοῦσε τὰ δικά της «δόγματα» θὰ συνέχιζε νὰ ὑπάρχει ὡς ἔχει, χωρὶς νὰ ἀποβάλλει καμιὰ πλάνη καὶ κακοδοξία καὶ μὲ τὰ ὑπάρχοντα ἔθιμά της καὶ ἡ Ὁρθόδοξη «Ἀνατολικὴ» Ἐκκλησία θὰ κρατοῦσε τὰ δικά της πιστεύω καὶ τὰ ἔθιμά της, ἀλλὰ θὰ ἀναγνώριζε τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα.

Μὲ ἄλλα λόγια θὰ λειτουργοῦσε ὅπως λειτουργοῦν οἱ οὐνιτικὲς «ἐκκλησίες» στὸν ὀρθόδοξο χῶρο τοὺς τελευταίους αἰῶνες! **Αὐτὸ** εἶναι τὸ «μοντέλο» τῆς «ἐνωσης τῶν ἐκκλησιῶν», ποὺ προ-

ωθει τὸ Βατικανὸ καὶ βρίσκει δυστυχῶς ὑποστηρικτὲς καὶ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ γίνουμε οὐνίτες. **Γι'** αὐτό, ὄχι μόνον δὲν καταργεῖ τὴν Οὐνία, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἰσχυροποιεῖ, πιστεύοντας ὅτι οἱ οὐνιτικὲς «ἐκκλησίες» δείχνουν τὸν τρόπο τῆς «ένώσεως τῶν ἐκκλησιῶν»! **Ἄς** μὴ μᾶς διαφεύγει τὸ γεγονός ὅτι ὁ συγκεκριμένος «πάπας» ὑπῆρξε ὁ θερμότερος καὶ φανατικότερος ὑποστηρικτὴς τῆς Οὐνίας, ὁ ὁποῖος εἶχε δηλώσει προκλητικὰ καὶ κατηγορηματικὰ πὼς ἡ «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν δὲ θὰ γίνει ποτὲ ἐπὶ ζημία τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν», δηλαδή τῶν οὐνιτικῶν!

4. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ μαντέψουμε τὸ «μοντέλο» τῆς «ένώσεως», πού εἶχε κατὰ νοῦ τοῦ ὁ «πάπας» Παῦλος ΣΤ'. **Ἀποκατάσταση τῆς «ἐνότητας», χωρὶς ταυτότητα πίστεως!** Ὁ Παπισμὸς δὲν θὰ ἄλλαξε σὲ τίποτε, ἀπλᾶ θὰ ἦρε τὴν ἐδῶ καὶ δέκα αἰῶνες ἄδικη καὶ ἀστήρικτη μομφὴ κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι δὲν εἶναι πλέον «αἰρετικὴ», «σχισματικὴ» καὶ «ἐλλιπής», καὶ Ἐκείνη θὰ ἀναγνώριζε τὸν «πάπα» ὡς κεφαλὴ τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας»! **Ἀλλὰ** αὐτὸ δὲν εἶχαν θεσμοθετήσει οἱ προαναφερόμενες «Σύνοδοι»; **Τὸ** σχέδιο τοῦ «πάπα» δὲν ἦταν ὑλοποίησις αὐτῶν τῶν «συνοδικῶν» ἀποφάσεων, οἱ ὁποῖες ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν γιὰ τὸν Παπισμὸ;

Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ «μοντέλο» ἐνώσεως τὸ ἔχει ἀπορρίψει ἡ Ἐκκλησία ἐδῶ καὶ δέκα αἰῶνες καὶ συνεχίζει νὰ τὸ ἀπορρίπτει, διότι «ὑβριδικὲς» καταστάσεις δὲν ἔχουν θέση σὲ Αὐτῇ.

5. Ὁ «ταπεινὸς πάπας» Παῦλος ΣΤ', ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ σύγχρονοι θιασῶτες τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως, ἂν πράγματι εἶχε τὴν ἀγαθὴ θέλησις νὰ γίνῃ ἡ «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν», τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού ἔπρεπε νὰ κάνει, πρὶν «ρίξει τὸ μπαλάκι» στὴν Ὁρθοδοξία, ἦταν ἡ **ἐξαγγελία συγκρότησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου** τῆς «ἐκκλησίας» του, ἡ ὁποία θὰ ἀποφαίνονταν γιὰ τὴν συσώρευσις τῶν πλανῶν καὶ τῶν κακοδοξιῶν, μετὰ τὴν ἀπόσχισί της ἀπὸ τὸν ἀδιαίρετο κορμὸ τῆς μίας Ἐκκλησίας. **Νὰ** ἐπανεξετασθοῦν ὅλες μὲ βάση τὴν διδασκαλία καὶ τὴν παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας. **Κι'** αὐτὸ διότι, ὅλες οἱ πλάνες τοῦ Παπισμοῦ εἶναι θεσμοθετημέναι ὡς «ἐκκλησιαστικὰ δόγματα» ἀπὸ παπικὲς «Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι» καὶ μόνον μὲ μιὰ νέα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θὰ μπορούσε νὰ ἐπανεξετάσει τὶς κακόδοξες προσθαιρέσεις! **Ἡ** Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι πολλάκις «ἀναθεματισμένη» ἀπὸ αὐτὲς τὶς «Σύνοδοι» καὶ ἄρα ἀρμόδια γιὰ νὰ ἄρει αὐτοὺς τοὺς «ἀναθεματισμοὺς» εἶναι μιὰ νέα «Οἰκουμενικὴ Σύνοδος»

οδος» τῆς παπικῆς «ἐκκλησίας». **Φ**θάνει νὰ διαβάσει κάποιος τὰ φρικτὰ ἀναθέματα τῆς **Α' Βατικανῆς «Συνόδου»**, σὲ ὅσους δὲν δέχονται τὸ φρικτὸ καὶ βλάσφημο δόγμα περὶ **«Ἀλαθῆτου τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης»** καὶ νὰ φριξεί!

Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ διανοήθηκε κἂν ὁ μακαρίτης «πάπας». Ἔκανε ὅμως αὐτὸ ποῦ τοῦ ὑπαγόρευσε ἡ παπικὴ ὑποκριτικὴ διπλωματία, τὴν μετάθεση εὐθύνης γιὰ τὴν «ἐνότητα τῶν ἐκκλησιῶν», στὴν Ὁρθοδοξία! **Ν**ὰ κάνει Ἐκείνη τὶς προτάσεις τῆς, οἱ ὁποῖες βεβαίως θὰ κατέληγαν στοὺς καλὰθους τῶν ἀχρήστων τοῦ Βατικανοῦ, ἂν δὲν ἦταν σύμφωνες μὲ τὰ θεσμοθετημένα παπικὰ δόγματα! **Ὅ**πως καὶ κατέληξε, ὅπως συνεχίζει νὰ γίνεται καὶ μὲ τὶς ἀποφάσεις τῶν θεολογικῶν διαλόγων, οἱ ὁποῖες θίγουν τὰ παπικὰ πιστεύω! **Κ**οινῶς, ἤθελε νὰ πουλήσει «καλὴ θέληση» καὶ «ἀγάπη». **Ν**ὰ ἔχει δικαιολογία (ὅπως τὴν ἔχει), ὅτι δῆθεν αὐτὸς ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν» καὶ ἄλλοι εὐθύνονται ποῦ δὲν πραγματοποιεῖται!

6. Ἄς μὴ μᾶς διαφεύγει ἡ ἐξῆς ἐπίσης λεπτομέρεια: **ὁ** Παπισμὸς βλέπει ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν θὰ ἀποδεχτεῖ ποτὲ τὶς πλάνες, τὶς κακοδοξίες του καὶ φυσικὰ τὸν ἀντιχριστιανικὸ τρόπο διακυβερνήσεως ἀπὸ τὴν φραγκικῆς νοοτροπίας φεουδαρχικῆ ἀπολυταρχία. **Ὁ** παπικὸς θεσμὸς δὲν εἶναι ἄλλωστε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπιβίωση τοῦ φραγκικοῦ φεουδαρχισμοῦ στὴν σύγχρονη δημοκρατικὴ κοινωνία, τὸ πλέον θλιβερὸ κατάλοιπο τοῦ ἐφιαλτικοῦ μεσαιωνικοῦ κόσμου, ἓνα ἀναχρονιστικὸ καὶ ὄνειδιστικὸ, γιὰ τοὺς σύγχρονους καιροὺς μας, μοντέλο ἀπόλυτης διακυβέρνησης τοῦ ἐνὸς ἀνδρός. **Ἔ**τσι ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἐπιδιώξει, εἶναι νὰ μείνει ὁ «πάπας» κυρίαρχος στὸν παπικὸ κόσμο, ὅπως εἶναι ὡς τώρα, καὶ νὰ ἔχει στὴν Ἀνατολὴ περιορισμένη ἐξουσία, μέσῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Φυσικὰ ὅμως αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνει. **Γ**ιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ «ένωση» τὸ παλαίφατο καὶ σεβάσμιο Πατριαρχεῖο τῆς Δύσεως, **π**ρέπει νὰ γίνει **ξανά ὀρθόδοξο**, νὰ ἐνταχθεῖ στὸ ἀρχαῖο σύστημα τῆς «Πενταρχίας». **«Πάπας»** μὲ τὴν σημερινὴ μορφή δὲν μπορεῖ νὰ γίνει ἀποδεκτὸς στὴν Ἐκκλησία, διότι **ἀντίκειται στὸ ἴδιο τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας.** **Αὐτὸ** δυστυχῶς δὲν θέλουν νὰ τὸ ἀποδεχτοῦν οἱ ἐνθερμοὶ ὑποστηρικτὲς τῆς «ένωσης», τὴν ὁποία βλέπουν, ὅπως προαναφέραμε, ὡς «συγκόλληση» καὶ γι' αὐτὸ προβάλλουν τέτοιου εἴδους ἀπίστευτα «μοντέλα» ἐνωσης!

7. Καταλήγει ὁ κ. Γ. Λαρεντζάκης, πὼς οἱ σύγχρονοι θεολογι-

κοὶ διάλογοι, θὰ πρέπει νὰ ἀξιοποιήσουν τὴν «ἀγαθὴ» πρόθεσι καὶ πρότασι τοῦ «πάπα» Παύλου ΣΤ΄, καθὼς καὶ τὴν ἀπάντησι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυροῦ Ἀθηναγόρα, γιὰ νὰ βοηθηθεῖ ἡ πορεία πρὸς τὴν «ἔνωσι». **Διερωτόμαστε:** δὲν τοὺς γνωρίζουν αὐτοὶ ποὺ κάνουν τοὺς διαλόγους; **Ἀσφαλῶς ναί,** ἀλλὰ ἡ ἀδιαλλαξία τῶν παπικῶν, εἰδικὰ στὸ πρωτεῖο ἐξουσίας, δὲν ἀφήνει περιθώρια γιὰ νὰ βρεθεῖ ἡ ἀλήθεια καὶ νὰ προχωρήσει ἡ «ἔνωσι». **Τὸ** ἀντίθετο μάλιστα, ἀναλώνονται τὰ μέλη τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, στὶς ἀτέρμονες συζητήσεις, τὶς ὁποῖες προκαλοῦν οἱ παπικῶν σοφιστεῖες, στὸν δῆθεν «**τρόπο κατανόησι τοῦ παπικοῦ πρωτεῖου στὴν πρώτη χιλιετία**», ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ «πάπας» δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ διάθεσι καὶ σκέψι νὰ ἐγκαταλείψει τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ βρεῖ τρόπους νὰ τὸ ἐπιβάλλει!

* * *

Περαίνοντας τὸ σχόλιό μας θέλουμε νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἀπορία μας γιὰ τὴν τόσο ἐπιφανειακὴ θεώρησι ἑνὸς μείζονος προβλήματος, ὅπως αὐτὸ τῆς «**ἔνωσι τῶν ἐκκλησιῶν**» ἀπὸ ἀνθρώπους εἰδήμονες.

Ἐπιζητοῦν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν πάσι θυσία «**ἔνωσι τῶν ἐκκλησιῶν**» χωρὶς τὶς θεμελιώδεις προϋποθέσεις, ποὺ ἔχει θέσει ἡ Ἐκκλησία μας ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια, κύρια τὴν ἐπιστροφὴ τῶν πεπλανημένων στὴν μία καὶ ἀδιαίρετη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. **Θέλουν** νὰ λησμονοῦν πὼς ἄλλο δρόμο δὲν γνωρίζει ἡ Ἐκκλησία, ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια τῶν αἰρετικῶν, τὴν ἀποδοχὴ τῆς σώζουσας ἀλήθειας τῆς καὶ τὴν ἐνσωμάτωσή τους στοὺς σωστικούς Της κόλπους. **Θέλουν** νὰ παραβλέπουν τὸ ἀναντίρρητο γεγονός, πὼς δὲν ὑπάρχουν πολλὰς ἀλήθειες ἢ διαφορετικὰς πτυχὰς τῆς μίας ἀλήθειας. **Κλείνουν** τὰ μάτια στὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα, ἢ ὁποία ἀποδεικνύει, μὲ τὸν πλέον ξεκάθαρο τρόπο, τὶ εἶναι στὴν πραγματικότητα οἱ αἰρετικὰς κοινότητες, οἱ ὁποῖες προέκυψαν μετὰ τὴν ἐθελούσια ἀποκοπὴ τους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. **Ἐθελουφυλοῦν** στὴν θλιβερὴ ἱστορικὴ πορεία τοῦ Παπισμοῦ τὰ τελευταῖα χίλια χρόνια καὶ δὲν θέλουν νὰ δοῦν τὸ αὐταπόδεικτο, πὼς αὐτός, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψει στὴν Ἐκκλησία, ἀπομακρύνεται συνεχῶς ἀπὸ Αὐτή.

Τέλος θὰ θέλαμε νὰ πληροφορήσουμε τὸν κ. Γ. Λαρεντζάκη, πὼς τὸ μόνο χρῆσιμο καὶ θεμιτὸ γιὰ τὴν προώθησι τῆς «ἐνότητας» τοῦ Παπισμοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησία, δὲν εἶναι τὰ δόλια διπλωματικὰ ὑποκριτικὰ λόγια τοῦ «πάπα» Παύλου ΣΤ΄, ἀλλὰ ἡ προ-

βολή τῆς **Συνοδικῆς Παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας μας**, ἡ ὁποία ἂν γίνει κάποτε σεβαστὴ ἀπὸ τὴν παπικὴ «ἐκκλησία», τότε θὰ γίνει καὶ ἡ ἔνωση! **Μέχρι** νὰ φθάσει, (ἂν κάποτε φθάσει), στὴν αὐτοσυνειδησία αὐτὴ ὁ Παπισμὸς, τὸ δόγμα τοῦ «**πρωτείου ἐξουσίας τοῦ “ἐπισκόπου Ρώμης”**» θὰ εἶναι ἄλυτο πρόβλημα, διότι εἶναι σύμφυτο μὲ Αὐτόν!

(*) Βλ. <https://www.tideon.org/thriskeymata-aireseis/301-2012-02-11-17-11-41/10867-2017-08-09-12-00-00>. Ἐκ τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων καὶ τῶν Παραθρησκειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς τῆ 27ῆ Ἰουλίου 2017 (πολ. ἡμ.)

● Ἐπιμέλ. ἡμετ.